

Puterea exemplului

Blacks

Adună-te din cioburi ferecate
în praful unui basm fără eroi,
în care însăși Viața nu mai poate
să-și curățe suflarea de noroi.

Născută din a cerului ispită,
s-a aruncat în valuri de destin
să prindă înălțarea rispită
pe valul unui vis diamantin.

Dar n-a știut că lumea e doar smoală-
catran înmiresmat cu amăgiri
ce te cuprinde cu-a minciunii școală
în buchia eternei zălogiri.

Un biet Icar lipsit de instrumente,
privind vârtejul ca un temnicer,
Își rupse Viața foi din tegumente
să-și construiască aripi către cer.

Din sângerânde lacrimi de lumină
ce izvorau din răni ca un șuvoi,
Se aruncă un mir de albumină
să curețe destinul de puroi.

Și nicimăcar nu mai privi în spate
când zbaterea de aripi din simțiri
o smulse dintr-o neagră cavitate
a celui val avid de înfrățiri.

Unde s-a dus, spre ce eternitate,
spre care țărniță născut din al ei vis?
Nimeni va ști să vă răspundă-n toate,
că n-a rămas din vremuri vre-un zăpis.

Știu c-a căzut, sleită de putere,
pe-același țărniță a unei noi minciuni,
Golită de speranța din artere
se prăbuși la poarta noii lumi.

Iar fiecare clipă petrecută
la margine de vis adulterin,
O zălogi sub propria sa iurtă

pe nicovala propriului destin.

Și lovituri au fost fără zăbavă,
născute din ciocanul unor morți
ce a văzut în Viața cea firavă
o cheie ce-ar deschide grele porți.

"Bijutieri" de cea mai joasă viță
au tot lovit sublimul diamant
să-ncapă, resemnat, într-o matriță
și să-l transforme într-un biet talant.

Se revoltă internă ei structură
c-un ultim strop din forța unui vis,
Iar după programata lovitură
în taina de-ntuneric s-a închis.

Și aruncată fu în colț de lume
să zacă la o groapă de gunoi,
Dar nimeni n-a știut ca să prezume
că Viața se ridică din noroi.

Adună-te din cioburi ferecate
Tu, șablonat de proști bijutieri,
să te ridici din vremi întunecate
drept Diamant imun la așchieri.